

Cutia cu fantome

Joe Hill

Traducere din limba engleză și note
MIRCEA PRICĂJAN

Joe Hill (n. 1972), fiul lui Stephen King și al Tabitheii King, a ales să scrie romanul sub acest pseudonim, pentru a se desprinde de imaginea și stilul tatălui său. Numele său real este Joseph Hillstrom King. Cartea, care a reprezentat debutul autorului, a primit premiul Bram Stoker pentru cel mai bun roman în 2007.

Pentru tatăl meu, unul dintre cei buni

Cum pot morții să aibă destinații?

— Alan Moore, Vocea focului

Câinele negru

1

Jude avea o colecție particulară.

Avea schițe înrămate cu Cei Șapte Pitici pe peretele studioului, între discurile lui de platină. John Wayne Gacy le desenase pe când era în închisoare și i le trimisese. Lui Gacy îi plăceau desenele animate din epoca de aur a studiourilor Disney aproape la fel de mult cât îi plăcea să molesteze copii mici; aproape la fel de mult cât îi plăceau albumele lui Jude.

Jude avea craniul unui țăran care fusese trepanat în secolul al șaisprezecelea, pentru a scoate demonii din el. Ținea o colecție de creioane înfipite în gaura din mijlocul tigvei.

Avea o mărturie veche de trei sute de ani, semnată de o vrăjitoare. „Am vorbit cu cânele negru care-a zâs c-o să otrăvească vacile, c-o să îniebunească caii și-o să-nbolnăvească pe copii pentru mine dac-o să-i dau sufletul meu, și io am zis da, și după-ai-a le-am lăsat să sugă de la sânul meu.“ A fost arsă pe rug.

Avea un laț tare și roșu care fusese folosit la spânzurarea unui om în Anglia la începutul secolului al nouăsprezecelea, tabla de șah din copilărie a lui Aleister Crowley și un film snuff. Dintre toate obiectele din colecția lui Jude, deținerea acestuia din urmă îl deranja cel mai tare. Îi parvenise prin intermediul unui ofițer de poliție, un om care asigurase paza la câteva spectacole în L.A. Copoiul zisese că filmul e bolnav. O spusese cu un oarecare entuziasm. Jude îl văzuse și credea că omul are dreptate. Filmul era

JOE HILL

bolnav. Și, pe deasupra, într-un fel indirect, mai și grăbise încheierea căsniciei lui Jude. Totuși, îl păstra.

Multe dintre obiectele grotești și bizare din colecția sa particulară erau daruri pe care i le trimiteau fanii. I se întâmpla foarte rar să cumpere el însuși ceva pentru colecție. Dar când Danny Wooten, asistentul său personal, îi spuse că era o fantomă de vânzare pe internet și-l întrebă dacă vrea s-o cumpere, Jude nici n-a trebuit să stea pe gânduri. Era ca atunci ieși în oraș la masă, ascuți care este specialitatea zilei și te hotărăști că o vrei fără să te mai uiți în meniu. Unele impulsuri nu necesitau aprobarea intelectului.

Biroul lui Danny ocupa un spațiu relativ recent construit în partea de nord-est a coșcovitei case, vechi de 110 ani, a lui Jude. Cu instalația lui de control a climei, cu mobila OfficeMax și covorul industrial „cafea cu lapte“, biroul era rece și impersonal, câtuși de puțin în ton cu restul casei. Dacă n-ar fi existat afișele de concert strânse în rame de oțel inoxidabil, putea fi sala de așteptare a unui dentist. Unul dintre ele înfățișa un borcan doldora de globi oculari holbați, de care atârnavă nervi noduroși și însângezați. Acela era pentru turneul „Cu toți ochii pe voi“.

Nici nu fusese bine construită aripa cea nouă că Jude a și început să regreta decizia. Nu voise să meargă patruzeci de minute cu mașina din Piecliff la un birou închiriat în Poughkeepsie ca să-și desfășoare activitatea, dar asta probabil că ar fi fost de preferat mai degrabă decât să-l aibă pe Danny Wooten chiar acolo, în casa lui. Acolo, Danny și munca lui Danny erau prea aproape. Când Jude era în bucătărie, putea să audă telefoanele sunând acolo, ambele linii din birou prinzând viață în același timp, iar sunetul îl scotea din minți. Nu înregistrase un album de ani de zile, abia dacă mai lucrase de când Jerome și Dizzy muriseră (și formația odată cu ei), dar telefoanele tot sunau și iar sunau. Se simțea asediat de neîncetata paradă a celor care-i cereau o parte din timp și de nesfârșita acumulare de cereri, înțelegeri și contracte juridice și profesionale, acțiuni de promovare și apariții publice, munca la Judas Coyne Incorporated, care nu ajungea niciodată la capăt, era întotdeauna în desfășurare. Când era acasă, voia să fie el însuși, nu o marcă înregistrată.

CUTIA CU FANTOME

În cea mai mare parte, Danny nu intra în restul casei. Oricare ar fi fost defectele lui, ținea la spațiul privat al lui Jude. Dar Danny considera că este dreptul lui Jude de a intra când pofteste în birou — lucru pe care Jude îl făcea, fără prea multă plăcere, de patru sau cinci ori pe zi. Prin birou trecea cel mai scurt drum spre hambar și spre câini. L-ar fi putut evita pe Danny ieșind din casă pe ușa principală și dând ocol întregii clădiri, dar refuza să se furișeze în propria-i casă doar ca să-l evite pe Danny Wooten.

Pe deasupra, nu părea posibil ca Danny să aibă întotdeauna ceva cu care să-l deranjeze. Dar mereu o făcea. Iar dacă nu avea ceva care să necesite imediat atenție, voia să discute. Danny era de baștină din sudul Californiei și discuțiile lui nu se mai sfârșeau. Era în stare să le vorbească unor persoane absolut străine despre beneficiile pirului, printre care se număra eliminarea unui scaun parfumat ca o peluză proaspăt tunsă. Avea treizeci de ani, dar putea discuta despre skateboarding și PlayStation cu puștiul care aduce pizza de parcă ar fi avut paisprezece. Danny se confesa meșterilor care veneau să repare aerul condiționat, spunându-le că sora lui luase o supradoză de heroină în adolescență și că el, la o vârstă fragedă, fusese cel care găsisese corpul mamei sale după ce aceasta se sinucisese. Era imposibil să-l faci să se rușineze. El nu cunoștea ce înseamnă timiditatea.

Jude se întorcea înăuntru după ce-i hrănise pe Angus și Bon și era la jumătatea razei de acțiune a lui Danny — tocmai începea să creadă că va reuși să treacă prin birou nevătămat — când Danny spuse:

— Hei, șefu', fii atent aici.

Când îți cerea atenția, Danny aproape de fiecare dată rostea aceste cuvinte de care Jude învățase să se teamă, un preludiu la o jumătate de oră de timp pierdut, formulare de completat, faxuri de citit. Apoi Danny îi spuse că cineva vinde o fantomă, iar Jude uită complet de sentimentele sale potrivnice. Dădu ocol mesei de lucru ca să se poată uita peste umărul lui Danny la monitorul computerului.

Danny găsisese fantoma pe un site de licitații online, nu eBay, ci unul dintre cele care aspirau la statutul acestuia. În timp ce Danny citea cu voce tare, Jude își plimbă privirea peste descrierea obiectului. Dacă l-ar fi lăsat, Danny i-ar fi mestecat și mân-

JOE HILL

care. Avea un servilism în el care lui Jude, cu toată sinceritatea, i se părea revoltător la un bărbat.

— „Cumpărați fantoma tatălui meu vitreg“, citi Danny. „Acum șase săptămâni, vârstnicul meu tată vitreg a murit fără veste. Stătea cu noi la vremea aceea. Nu avea o locuință proprie și mergea de la o rudă la alta, unde rămânea câte o lună sau două înainte să plece mai departe. Toți am fost șocați de dispariția lui, în special fiica mea, care i-a fost foarte apropiată. Nimeni nu se aștepta. A fost activ până la sfârșitul vieții. Nu stătea niciodată la televizor. Bea câte un pahar de suc de portocale în fiecare zi. Avea toți dinții în gură.“

— Asta-i o glumă, futu-i, zise Jude.

— Nu prea cred, răspunse Danny și continuă. „La două zile de la înmormântare, fetița mea l-a văzut stând în camera de oaspeți, care e vizavi de dormitorul ei. După ce l-a văzut, fata mea n-a vrut să mai stea singură în camera ei și nici să urce la etaj. I-am spus că bunicul nu i-ar face niciodată ceva rău, dar ea a spus că se teme de ochii lui. A spus că sunt doar niște mâzgălituri negre și că nu mai servesc la văzut. Așa că de atunci doar me cu mine.

La început, am crezut că e doar o poveste de groază pe care și-o spune singură, dar lucrurile nu s-au oprit aici. În camera de oaspeți e tot timpul frig. M-am plimbat pe acolo și am observat că e mai frig în dulap, unde era agățat costumul lui de duminică. Voia să fie îngropat în costumul ăla, dar când l-am îmbrăcat cu el la pompele funebre, nu arăta bine. Oamenii se micșorează puțin după ce mor. Seacă apa din ei. Costumul lui cel bun îi era prea mare, așa că ne-am lăsat convinși de cei de la pompele funebre să cumpărăm un costum de la ei. Nu știu de ce i-am ascultat.

Noaptea trecută m-am trezit și l-am auzit pe tata vitreg plimbându-se fără odihnă la etaj. Patul din camera lui nu vrea să rămână făcut, iar ușa se deschide și se trânteste când ți-e lumea mai dragă. Nici pisica nu vrea să urce la etaj și uneori stă la baza scărilor uitându-se la ceva ce eu nu văd. Se uită țință un timp, apoi scoate un chirăit cumplit, de parcă ar fi călcat-o cineva pe coadă, și fuge.

Tatăl meu vitreg a fost toată viața lui spiritist și cred că prezența lui aici are scopul doar de a o învăța pe fiica mea că moartea nu este capătul drumului. Dar ea are unsprezece ani și trebuie